

— Sietek, mert sok még a dolog, csak győzze az ember.

S hosszú lábaival nekiiramodott. Ő meg csak állt, nézte, az Angyalost, nézte a napot, amely magasan állt az égen, nézte a Csurgató vékony, csillogó vizét s a virágos ablaku kis házat túl a hídon.

Aztán lassan megindult hazafelé.

VLADIMIR NAZOR :

UJJ

*Egy asszony ül az útszéli latónkőn
Öreg és szürke, hallgatva néz belénk
S sovány ujjával számol szakadatlan;
Egyikre rámutat vele s a másikon
Ásikklik.*

*Csend lesz, süket, bozadó
Nem hallszik a patkóknak kopogása,
A legyvercsörgés, a nehéz lihegés.*

*Leugrottam lovamról és megálltam
Előtte, jól belenéztem szemébe,
Mondván: »Hidba számolsz — nem számolsz meg!
Hidba válogatsz, nem válogatsz ki!
Mi része vagyunk ama nagy menetnek,
Mely végtelen, s megy ősidőktől fogva
Fagyott erdőkben, tüskés utakon:
Hol egy ledől, a másik lép a sorba.
... Te válogatsz. De tudd, mi egyformák vagyunk.
Sok hegytetőn egyetlen lángú láklya,
Dús földbe hulló egyforma vetés,
És egy nap alatt sárguló kalász.
Mi vagyunk az új tébai légió
Mely mindig él és sosem változik meg:
A mi létünk örök és szakadatlan!«*

Ezt mondtam.

*S az ő ujjá megmeredt.
S ábrázata szétfoslott a sötétben,
A köd nyeli el ösvényünk jöleit,
És újra hallszik a patkók kopogása,
S jövőbe lépő lépések dobaja.*

Ács Károly fordítása